

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ الدِّينَ أَمْنٌ وَعَمَلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ

عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

أَحَبُّ الْأَعْمَالِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى أَذْوَمُهَا وَإِنْ قَلَّ.

Ramazan Muhasebesi (17.07.2015 Cuma Hutbesi)

Aziz Kardeşlerim!

Okuduğum ayeti kerimede Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: **“Şüphesiz iman edip salih ameller işleyen, namazı dosdoğru kılan ve zekatı verenlerin mükafatları Rableri katındadır. Onlara korku yoktur. Onlar mahzun da olmayacaklardır.”**¹

Sevgili Peygamberimiz (s.a.s) de “Allah katında amellerin en makbulü hangisidir? sorusuna **“Az da olsa devamlı olandır”** cevabını vermiştir.²

Kardeşlerim!

Bundan bir ay önce hepimiz, Ramazan-ı şerifin gelmesiyle heyecanlanmış, onu neşe ile karşılamıştık. Oruca, iftara, sahura, teravihe, mukabeleye kavuşmanın tarifsiz sevincine gark olmuştuk. On bir ay beklediğimiz misafiri uğurladığımız bu gün, yüreklerimize ayrılık acısı düştü. Ancak bayrama ermenin sevinciyle de teselli buluyoruz.

Sevgili Peygamberimiz (s.a.s)’in beyanı ile evveli rahmet olan bu ayda, rahmet-i Rahmana vesile olacak, kalplerimizi merhamet-i ilahi ile buluşturacak salih ameller işleyebildik mi? Açın halinden anlayıp, karnını doyurabildik mi? Yetimin başını okşayıp, dertliye derman olmak için koşabildik mi?

Ortası mağfiret olan bu ayda, en halis tövbe ve istiğfarlarla “Tevvab, Gaffar, Settar” olanın dergâhına iltica eyleyebildik mi? Günahlarla, isyanlarla kirlenen ellerimizi, dillerimizi, gözlerimizi ve gönüllerimizi Allah’ın af ve mağfiretiyle yıkayabildik mi?

Sonu cehennem azabından kurtuluş olan bu ayda, cehalet ateşini; ilim ve hikmet, düşmanlık ateşini; kardeşlik ve muhabbet, zulmet ateşini; adalet ve merhametle söndürmek için can-ı gönülden çaba ve gayret gösterebildik mi? Ramazan ayını değerli kılan Kur’an-ı Kerim’e hak ettiği değeri verebildik mi?

Kardeşlerim!

Üzülerek ifade edelim ki; hükmü kıyamete dek baki kalacak Yüce Kitap’la aramızdaki bağımız gün geçtikçe zayıfladı. Kur’an’ın yasakladığı birçok husus Müslümanlardan da sadır olmaya başladı. Kibir, gösteriş, israf, yalancılık, tembellik, bencillik, haksızlık, bozgunculuk, ihanet, cana kıyma ve diğerleri...

Üstünlüğün yalnızca takvada olduğunu söylememize rağmen mal ve mülkü, şan ve şöhreti, makam ve mevki övünç vesilesi yapıp kibre kapıldık. İbadetlerimize riya bulaştırdık. Bir lokma ekmeğe, bir yudum suya muhtaç insanlar varken Allah’ın bize bahsettiği nimetleri hoyratça kullandık. Bencilliğimizin esiri olduk. Hak ve hukuka riayet yalnızca dilimizde kaldı. Bir insanı öldürmenin bütün insanlığı öldürmeye bedel olduğunu bildiğimiz halde kan dökmekten kaçınmadık. Kısaca Allah nezdinde bizatihi kıymetli olan insanın kadrini bilemez hale geldik.

Kardeşlerim!

Zira toprağın suya ihtiyacı misali bizim de Kur’an’ın değerlerine ihtiyacımız var. Kararmaya yüz tutan kalplerimizi onunla huzura kavuşturalım. Sevgili Peygamberimiz (s.a.s)’in bize bıraktığı sorumluluğu ağır olan bu emanete sımsıkı sarılalım. Rabbimizin **“Hep birlikte Allah’ın ipine (Kur’an’a) sımsıkı sarılın.”**³ emrine kulak verelim. Hakikatin bizzat kendisi, insanlığın kurtuluş vesilesi olan ve bize bizi en iyi şekilde anlatan Kitabımızla kendimizi yeniden inşa edip hayat bulalım.

Kıymetli Kardeşlerim!

Bir taraftan arınmış, korunmuş, bol ecir kazanmış olma ümidi, diğer taraftan bir sonraki Ramazan’a yetişememe endişesi ile elvada şehri Ramazan nağmeleriyle uğurladığımız Ramazan’da kazandıklarımızı koruyalım.

Hutbe Komisyonu

¹ Bakara, 2/277.

² Müslim, Salâtü’l Müsafirîn, 216.

³ Âl-İ İmrân, 3/103.